

[Dahlgaard.]

Sandheden. Da paakaldtes Ærligheden, men det ærede Medlem var ikke at faa i Tale den Gang, thi da kom det an paa at faa den Handel afsluttet, der betegnes ved Militærloven af 1922.

Nu, 5—6 Aar efter, kommer det ærede Medlem og erkender, at vi havde Ret i de Bemærkninger, vi den Gang fremsatte, nu paakalder han Ærligheden, hvad han burde have gjort, den Gang Lovforslagene blev gennemført.

Jeg vil derfor slutte disse Bemærkninger med at sige, at det Ansvar, det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om, som Rigsdagen maa bære i Forsvarsspørgsmaalet, bæres ikke ved at bevilge 4—5 Mill. Kr. mere til en Ordning, som ingen tror paa; dette Ansvar kan — og det vil vise sig i Fremtiden — kun bæres paa en eneste Maade nemlig derigennem, at man siger Befolkningen Sandheden: at den nuværende Militærordning er et Bedrag i den Forstand, at den giver sig ud for mere, end den er; at en Ordning, der skal løse de Opgaver, som det konservative Parti og Venstre stiller sig paa det militære Omraade, ikke kan skabes med Danmarks økonomiske Magtmidler, med den danske Befolknings Størrelse og med den Beliggenhed, Danmark har; og at derfor enhver Handling ud fra de Synspunkter, de to ærede Partier hidtil har fulgt, nødvendigvis maa føre til Misbrug af Befolkningens økonomiske Midler.

I. A. Hansen: Jeg har forlangt Ordet af to Grunde. For det første fordi det er min Pligt at nedlægge Indsigelse mod, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen her fra denne Talerstol paa dette Tidspunkt benytter Oplysninger, der er indhentet af Udvalget vedrørende Rigets Forsvar, og som er Grundlag for Forhandling, der stadig føres i dette Udvalg. Det er en meget usædvanlig Fremgangsmaade, det ærede Medlem har anvendt her, og som Formand for dette Udvalg protesterer jeg mod den Brug, han gør af disse Oplysninger, der indtil videre ikke er Offentlighedens Eje. Jeg protesterer saa meget stærkere derimod, som den Brug, det ærede Medlem gjorde af disse Oplysninger, var illoyal og urigtig. Da jeg ikke vil gøre mig skyldig i den samme Ukorrektthed som det ærede Medlem, er jeg afskaaret fra at imødegaa ham i dette Øjeblik, men forbeholder mig senere at komme ind herpaa.

Dernæst vil jeg gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der vilde paastaa, at det var meningsløst

af den højtærede Forsvarsminister at anvende et Beløb, der var kommet ind ved Salg af militære Etablissementer, til Forbedring af Kaserneforholdene. Fordi man havde faaet Penge ind, mente det ærede Medlem, var der ingen Grund til at anvende dem paa en meningsløs Maade. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at den højtærede Forsvarsminister anvender dette Beløb ganske efter Kaserneovens Forudsætninger. Der staar i Loven om ekstraordinær Bevilling til Omdannelse og Supplering af Hærens Bygninger, Øvelsespladser og Beholdninger i § 2:

„Forsvarsministeren bemyndiges til at anvende et Beløb paa indtil 10 Mill. Kr. til Tilvejebringelse af de Indkvarteringslokaliteter m. m., som bliver nødvendige under den nye Ordning.“

Og i § 3 staar der, at Forsvarsministeren bemyndiges til efterhaanden at sælge forskellige Øvelsespladser, som er nævnt der, og derefter staar der i § 3:

„De derved indvundne Beløb skal benyttes til Afskrivning paa det i § 2 anførte Beløb.“

Det fremgaar af det, jeg her har citeret fra den omtalte Lov af 1923, at den højtærede Forsvarsminister har handlet fuldkommen i Overensstemmelse med denne Lov, naar han har anvendt Beløb, indkomne ved Salg af militære Etablissementer, til Forbedring af Kaserneforholdene — og den højtærede Forsvarsminister har Gang efter Gang forbeholdt sig at gøre det.

Dahlgaard: Det ærede Medlem har misforstaaet mig. Indholdet af Loven af 1923 er mig fuldt ud bekendt. Det, jeg udtalte, var, at det er ufornuftigt at anvende disse Penge paa et Tidspunkt, hvor ingen ved, hvilken Forsvarsordning der vil blive gennemført, og der foreligger ingen lovmæssig Pligt for Ministeren til at anvende disse Penge netop i Aar. Jeg føjer til, at hvis en Privatmand handlede paa samme Maade, vedblev at give Penge ud i Henhold til Planer, som for længst var forladt af ham selv, vilde man mene, han var gal.

L. Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen bebrejdede mig, at jeg havde røbet Ting, som endnu beroede i Udvalget angaaende Militærordningen. Jeg kan ikke tage imod denne Bebrejdelse, fordi vi allerede ved første Møde blev enige om, at de Skrivelser, der ikke var betegnede som fortrolige, ikke skulde hemmeligholdes. Det, jeg her har meddelt, har for øvrigt for længe siden været meddelt i Pressen. Naar